

שלושת האחים שהחלו בניצול אינסטיבי של ימי החופש על ידי התמסרות למוסיקה, הבר או מלחמה בחלק זה של העיר. אדון רייס סוכן ומתווך דירות, מרכיב משקפיים ולבוש אלגנטי, התפרץ לדירה וקבע כי שלושת האחים הם דגנרטים מחוסרי כל כשרון מר סיקלי, וכי הוא עצמי, שלקח חלק פעיל ב"גוגנספריין" (אגודת זמרה — ערב לכל שבוע) במאינץ במשך 18 שנה, בקי בענינים אלה ויודע כמה מוזיקה הכנה. ביחס לאקורדיוניסט קבע אדון רייס כי מוטב שיסע לקיבוץ: "זה מתאים להם".

אחר כך, אהבה. ילדת הוגנרה ובת טובים, בילתה לאה דנקו את שנות המלחמה במחנות ריכוז. עם השחרור גילתה כי כל קרוביה הושמדו, העפילה לארץ ישראל, בארץ התחנה, התקבלה לקיבוץ בדרום, לדה. לפתע הפכה האוירה דחוסה, זכרון נעוריה המבהיקים (בבדפסט) עלה בזכרונה: בתי קפה מהודרים, מחזרים ואולמות ריק קודים. דרך מקרה נפגשה בדוד רוס, בחור שחר, חר, זריו ונעים הליכות שמקצועו רקדן. היא נטשה את הקיבוץ, למדה, אצל רוס, קודים.

גם ישראל היא בסוריה
עזאם באשא. מזכיר הליגה הערבית, יצא לתורכיה, נחשכב בסוריה, לקח חלק בפתיחת תחנת השידור הצבאית הסורית, השמיע כמה דברים על גבולותיה האמיתיים והנצחיים של סוריה. עתה הגיב אלג'יל אלג'ידיד (הדור החדש), בטאון המפלגה הסורית-הלאומית, הדוגלת באחדות ערבית מהפרת עד הגילוס, בהריפות יתירה, שילח את עצמו בעזאם: אחר הערה אירונית כי מזכיר הליגה הס-

כי יצחק מגדל נר במקום ציבורי, ליתר דיוק: על הספסל הראשון מצד ימין בגן הציבורי שברחוב גרונבה בתל-אביב. על הספסל התקין לו גגון מקרשים, עלים ונייר אריזה מוקשה. מעל לכל זאת הניח כמה אבנים גדולות למען לא יעוף הגגון עם הרוח. הוא גר במקום זה מלפני פסח. קודם לכן היתה לו דירה אחרת: בתא הנהג של מכונית משא, בשדרות רוטשילד המפוארות. אלא שלבעל המכונית היה הרגל לא יפה, שהפריע ליצחק מגדל: כל בוקר, בשעה 2 בדיוק, היה יוצא לעבודה ומסלק את הדייר.

אולם יצחק מגדל, בעל הזקן השחור מתולב שערות השיבה, זוכר זמנים שהכל היה שונה. הוא זוכר כיצד עלה ארצה ("מתי? נו... זה היה אחרי הפוגרום הגדול בקישינב... הכתוב שזה היה לפני מלחמת העולם הראשונה, זה מספיק") מפולין, עבד במקצועו מילדות: חקלאות, שמר את שדות ויכרון יעקב ופתח חקיה.

אחרי זה באה המלחמה. היהודים החלו עוזבים את הארץ. יצחק מגדל נסע לקפריסין, מצא עבודה בחווה, הסתדר. כך עברו 30 שנה. עד אשר באה אליו בשורת קיבוץ הגלילות. הוא עזב את המעט שהיה לו בקפריסין ועלה (שנית) לארץ היהודים. אלא שהפעם לא היה צעיר יותר. הוא תר את הארץ ולא מצא מקור, מלבד כמה אנשים נכבדים שלא נזכרו בו. הוא כתב לקרובים באמריקה, אך לא קיבל תשובה.

"הם כנראה כועסים עלי שלא נסעתי צימם לשם כאשר עזבתי את פולין", הוא מסביר. משהו שלח אותו למושב זקנים, אך יצחק מגדל לא תיבב את הרעיון. כעבור זמן קצר הוצא משם, כי "עשיתי הרבה רעש וקונצנים, לא כמו שאר הזקנים".

וממה מתפרנס, בכל זאת, הזקן השובב? "העזרה הסוציאלית נותנת לי 4 ל"י כל חודש, וזה מספיק לי". והוא מראה את פרוסת הלחם השחור והמלפפון החמוץ המונח על "שול" חגו — עתון פרוס על ברכיו. "ועוד דבר חשוב, שאסור לך לשכוח", מנחמים אותו המטיילים בנינה: "אין לך צרות עם דירות ואחה גם לא צריך לשלם שכר דירה". "כן, לצערי", הוא משיב.

השכנים במקום בוס, שלום

כאשר יונת השלום של פיקאסו ("היונה שעושה בוס") מגיעה לארצות ערב, היא מקפלת את כנפיה, הופכת חפרפרת, כי

לאה דנקו ודוד רוס

בשולית של דם, סופו של דיקוד.

הערותיו של המומחה לזמרה הרגיוז את השלישייה. הם זרקוהו החוצה. מיד עם זה פתחו בתרגילים והפעם נשמע הד הנגינה ככל הסביבה, בפרט בזכות הטרומבון המי-לל. רייס ערך סיור אצל כל השכנים וגיסיס לפעולה משותפת. ברגע מסוים עלתה תהלוכה של אנשים, נשים וטף לדירה שבקומה ג', חדרה פנימה ומסרה את האולטימטום: להפסיק או שיהיו מכוח. כתשובה השמיע שמואל זאבי סוף ארוך ורוטט — הפירוש היה ברור. רייס קפץ בזריות של גמר אל המוסיקאי הצ'עיר והוציא מידו את הטרומבון, השליכו אר-צה ותחל דורך עליו ברגליה השכנים עזרו לו במלאכה ומקץ כמה דקות דמה הכלי החיוני של התזמורת ללביבה שטוחה ועלובה (המחר 150 ל"י). בהמשך התיכוח נופצו שמשות, הושלכו אנשים ממדרגות וריס עצ' מן נלקח צ"י אמבולנס לבית החולים.

הארץ

מודעות מדבקות

כן גורמות המודעות הגדולות על ספי שלול להרבה מקרי מחת מדלקת חמצי העיור (הארץ).

עודד אמרנס, ת"א

במקום תוספת יוקר

החברה מוסיפה לפי שעה לשלם שכל לכל עובדיה (מעריב).

סובה גולדברג, ת"א

צעירה, זה!

ילדה צעירה, בת 51, נפצעה מיריות אלה (חרות).

משה גולדברג, ת"א

דרוש: מכרז

ייתכן שתושב פשרה לפיה ישלם האמיד נאסף עד שתכרז האמיר חוסיין (הארץ).

נעמי קסטלן, פרנס'חנה

ביח"ר לבעלי חי?

בהעדר השקעות רבתי עשתה הממשלה וצנע חמורים כדי למנוע יצור מותרות (העולם הזה).

דוד ישראלי, ת"א

שביתת נשק?

ראש הממשלה פנה בסוף דבריו לכנסת בקוריאא לדחות את ההסתייגויות ולקבל את ההצעה של הוועדה (דבר).

חנה רבינא, גן-חיים

הספינה המעופפת

222 עולים הגיעו בדרך האויר ב"טרנסל-בנייה" (הארץ).

אבשלום אריאל, ת"א

מחסור בחשמל

מגן דוד אדום: הרצאה על הנושא: "עזרה ראשונה לאור הפצצה האסומית" (מדועה).

א. א. ת"א

את מלאכת הריקוד. תוך חדשיים הופיעה עמו בריקודים אקרובטיים. אחר כך באה האהבה. רוס, בן-ירושלים שחום, התאהב בבת בודפשט הבלגדית. עד שהופיע מהגנס ראשון באניה אמריקאית העוגנת בנמל חיפה, בן תערובת כושי, צחור שיניים, שכבש את לבו של לאה. כאשר נודע לדוד רוס שלאה עומדת להפליג לקפריסין, על מנת להינשא למהגנס, התחנן אליה שתישא, אך היא סירבה. ואו — שלף את אקדוחו ירה שתי ירייה בחזה.

משטרה גניבה בטוחה

בחוגי המשטרה בירושלים נשמעו לחישות וניאור שוטרים מחייכים — אולם המקורבים לענין שמרו על הדברים בסוד. לא היה נעים שכולם ידעו. לא היה נוח שהדבר יפורסם. האסון לא היה גדול — אבל החיוך שעלה על שפתיהם של השומעים לא גרם הנאה מיוחדת לסגן מפקד המשטרה במחוז ירו-שלים.

אריה לרמן, סגנו של מפקד המחוז, לוי אברהמי, חבר נען לשעבר, המפורסם בכוחו ובצינונו, היה בביתו בשבת אחר הצהרים. הבית, במושבה הגרמנית, שימש אותו יום מטרה לגנבים. מדירתו של סגן המפקח המחוזי נגנב מכשיר רדיו.

לרמן לא נשאר זמן רב בלי מכשיר אל-חוט — המשטרה גילתה את הגניבה והמכשיר הוחזר לבית שבמושבה הגרמנית. אך הסוד הסתן החוצה, וחיוכם של יודעי-דבר רחב עוד יותר כשהתברר כי לא זו בלבד שסגן מפקד משטרת הבירה היה בביתו כשנגנבים הוציאו את הרדיו, אלא שגם כל ששת השוטרים הגרים באותו בניין היו אר-תה שעה בדירותיהם, ערים.

משפט

הטרומבון הפך לביבה

בוקר אחד הביא לביתו שמואל זאבי, חובב מוסיקה המתגורר ברחוב גורדון בתל-אביב, טרומבון. "יש סיכויים טובים מאד" אמר, "יש צורך כיום במנגני טרומבון יותר מאשר בכל כלי אחר". זאבי, שהתאמן במשך החזשים האחרונים באי אלה כלים, החליט סופית כי זה יהיה הכלי שלו. שני אחיו של זאבי מנגנים אף הם, באקורדיון ובכינור. אותו יום נאחר הצהרים פתחה השלישייה בתרגילים וכתוצאה מזה נפצלו שלושה אנ-שים, נשברו שמשות, הווצקה משטרה. בסביבה גרים אנשים מוסיקליים, ביניהם רבים המבקרים בקונצרטים, מאזינים לרדיו, אך משפתת זאבי הוציאה אותם מכליהם.

תפק במדבר סיני והסכים לשייך את עזה, הנתונה לכיבוש מצרי, לסוריה, תובע העתון את עלבון אזורי הצפון הנמצאים למעשה בידי תורכיה, אך המהווים, להלכה תחום מחיה סורי. (האיבה הארוכה בין הסורים והתורכים בקשר לאיר זה היא, כידוע, אחת הסיבות להתענינות התורכים בישראל).

ובכלל: "איננו מבינים מדוע כבוד הבאשא לא הגביל את סיריה גם ממזרח ובערב, שעה שלקח על עצמו תפקיד של מומחה בינ-לאומי להיסטוריה וגיאוגרפיה".

כדי למנוע טעויות, פליטות-לשון ופספוסים הבל לעתיד, קבע העיתון, בשם מפלגתו, את גבולות סוריה, אחת ולתמיד: מהרי הטאורוס

יצחק מגדל

על ספסל בגן, סופן של צרות.

בצפון, עד תעלת סואץ בדרום. מהים התיכון במערב ועד מפרץ פרס במזרח.

פנעים

הרקדן שלי אקדה

ליד פתח בית השימוש בקינור, בתגלים חיפה, היתה מונחת, מתפתלת בכאבים ושו-תת" דם, צעירה בלונדית פרומת לבוש. כמה דקות קודם לכן התרעמו צעירים לבושי הדר, שהסבו לשולחנות באולם רחוי העשן של קינור, על חוסר העניין בהופעות ועל כך שה"מספרים" המעניינים באמה, לאה דנקו ודוד רוס, לא הופיעו משום מה.

במדינות ערב, אפשר לעסוק בקומנונים רק במחתרת. לפני כמה ימים, נשמעו תחנת כי היונה (או החפרפרת) עומדת להביא שלום.

התקחת נתעוררו עקב התוכנית לכנס ועידת שלום אזורית כגון אלו שהתקיימו בחרשה ובברלין, אשר תכנס את שיחירי המ"מ (אוהדי סטאלין) מארצות המרחב. על מנת לאפשר לנציגים מישראל להשתתף בוועידה, נתבקשה הוועדה המרכזית לקיים את הוועידה במקום גייטלי, קפריסין או תורכיה. אם הוא לשם נציגים ערביים, תהיה זו ועידת השלום הראשונה שבה ישבו יחד, במטרה משותפת, ערבים ויהודים.